

ITINERARI
POÈTIC I NARRATIU
(SANT JORDI 2022)

Generalitat de Catalunya
Departament
d'Educació

Institut Jaume Huguet
Antiga Escola del Treball
Valls

**ITINERARI POÈTIC I
NARRATIU**

SANT JORDI 2022

ITINERARI POÈTIC I NARRATIU

Edició: Departaments de Llengua i literatura
catalana i castellana

Maquetació: Marc Padró Busquets, 1r SMX B

Portada: Blai Singla Milian, 4t ESO B

© **Institut Jaume Huguet**. Antiga Escola del Treball
Valls, 23 d'abril de 2022

PÒRTIC

Aquestes paraules que embasto estan destinades a precedir el recull dels poemes i narracions que han estat premiats al XXVè Concurs Literari de Sant Jordi del nostre institut i, per tant, acompanyaran els treballs de noies i nois que, per gust (o per altres motius), escriuen.

Jo tinc un deute amb els qui escriviu! Un deute que ve de lluny.

Als principis dels vuitanta del segle passat (sí, ho heu entès bé) vaig anar a veure una pel·lícula que s'estrenava, *El món segons Garp*, basada en una novel·la homònima que, de fet, no he llegit mai. Una de les protagonistes femenines de la pel·lícula, en edat estudiantil, sempre tenia llibres a les mans i llegia en tota mena de llocs i situacions. “Seràs escriptora?”, li van preguntar un dia. “No pas. Seré lectora!”, va respondre amb seguretat.

Lectora! Havia dit que seria lectora! Jo vaig fer un salt a la butaca del cine. Em vaig sentir reivindicada, representada, defensada, simbolitzada, delegada, interpretada i moltes més -ada. Algú s’havia atrevit a atorgar un estatus professional a allò que més m’agradava, a la meva passió, que jo no havia gosat imaginar que pogués sortir dels dominis de l’oci i que més aviat era percebuda com una raresa pels qui m’envoltaven. No vaig pensar, i tampoc no crec que

fos el sentit de les paraules de la protagonista, en certs tipus de docents que reben aquest nom.

No vaig acabar treballant de lectora, ja ho sabeu. Ara, llegir ha estat una part important dels meus estudis i de la meva professió, les assignatures que més m'ha agradat impartir sempre han estat les que giren al voltant de la lectura i no he parat mai de llegir tota mena de llibres. Soc del tipus, admeto que estrany, dels qui tendeixen a llegir sobre el que estan vivint per viure-ho més plenament. No puc recordar res, fel·lç o dolorós, que no s'hagi enriquit del que altres n'han escrit en circumstàncies similars. Ben sovint, ha estat llegint que he acabat sabent què penso, entenent què sento, aclarint el que intuïa, aprenent el que no sospitava, endevinant que no estava sola...

Aquesta simbiosi, que sovint es dona en la mateixa persona, la dels qui escriuen i la dels qui llegeixen, és de les més civilitzades que ha produït la humanitat i m'agradaria creure que ha contribuït a suplantar intercanvis de caràcter més sanguinari. No n'estic segura, però, en tot cas, els fanàtics de diferent ordre s'han esforçat molt a prohibir, a perseguir i a cremar la lletra escrita, els qui l'escriuen, els qui la llegeixen, els qui l'editen i els qui la distribueixen. La Diada de Sant Jordi és una victòria en contra d'aquesta espècie de personal.

I retorno al meu deute. Si ets de condició tan entusiàsticament lectora com jo, necessites que n'hi hagi d'indole escriptora, dels qui han confegit amb

esforç les línies, les pàgines, els llibres pels quals et
passeges. A totes aquestes i a tots aquests i a vosaltres,
noies i nois que els representeu amb el vostre treball
en aquest recull, el meu profund i perllongat
agraïment.

Anna Sans Solsona

Professora de Llengua i Literatura Catalana de l'INS Jaume Huguet

XXV Premis Literaris
Sant Jordi 2022

POESIA

Premi Carles Magriñà

Categoria A:

Primer premi

El somni, d'Aya En Nadi.

Accèssit

El temps s'acaba, de Laia Ferreiro Fossas.

Categoria B:

Primer premi

L'ametller florit, de Blai Singla Milian.

Accèssit

Vull fugir, d'Isona Ferré Cebrián.

Categoria C:

Primer premi

Una tarda de gener, d'Arnau Niubó Garcia.

Accèssit

Marees infernals, de Paula Blanch Fontbona.

Premi Federico García Lorca

Categoria A:

Primer premi

La soledad, de Alicia Bravo Also.

Accèssit

Árboles, de Aya En Nadi.

Categoria B:

Primer premi

Amor propio, de Ahlam Ajdid El Barkani.

Accèssit:

Cuando la luz del sol se apaga, de Martina

Dalmau Cases.

Categoria C:

Primer premi

Mujeres, de Andrea Godoy.

Accèssit:

Amor propio, de Haydée Ramírez.

PROSA

Premi Narcís Oller

Categoria A:

Primer premi *Les màgiques Festes Decennals*, de Lucía Torbellino Vázquez.

Accèssit *El còmplice*, d'Ariadna Ribé Franch.

Categoria B:

Primer premi *T'estimo amb tendresa*, d'Isona Ferré Cebrián.

Accèssit *La Maria i jo*, de Blai Singla Milian.

Categoria C:

Primer premi *Com un raig de sol*, de Laura Rodríguez Duran.

Accèssit *La mirada de la llum*, de Mar Figuerola Santiago.

Premi Miguel de Cervantes

Categoria A:

Primer premi *Viernes, 10 de Enero*, de Andreu Invernón Bonet.

Accèssit *Domingo, 6 de febrero*, de Ínari Mascuñano Tusell.

Categoria B:

Primer premi *Engañar a Mephisto*, de Dan Bravo.

Accèssit *Tu non solum*, de Elisa Medialdea Pedroche.

Categoria C:

Primer premi *Mar adentro*, de Berta Canela.

Accèssit *Segundo en el restaurante*, de Ivet Segú.

Premi Carles Magriñà
de poesia

PREMI, CATEGORIA A
AYA EN NADI
2N ESO B

EL SOMNI

He vist un món en què tot està perfecte.
En què només hi ha pau i tranquil·litat.
He vist un món en què no hi ha cap defecte.
En què els arbres creixen i els ocells canten.

D'un abellidor somni m'he despertat,
Gràcies als raigs de sol que em van il·luminar,
Sols estava somiant?
Vaig pensar i vaig pensar:

Oh déu meu per què m'has despertat?
Era millor deixar-me somiant!
Ara veig el meu voltant,
I observo com s'extingeixen els animals.

Oh déu meu perquè m'has despertat?
Era millor deixar-me somiant!

Ara veig el meu voltant,
I observo com la Terra està plorant.

Encara podem salvar,
El nostre futur i els dels animals.
I el meu somni poder observar,
No en un somni sinó a la vida real!

ACCÈSSIT, CATEGORIA A
LAIA FERREIRO FOSSAS
2N ESO A

EL TEMPS S'ACABA

Ja vam avisar l'any passat
i advertències ens han donat
el 2050 no sabem si arribarà,
ja que sense aigua ens hem quedat
sis, set, vuit mesos sense pluja;
ho continuem ignorant?

Els boscos secs estan
i incendis ens van cremant,
grans huracans ens han destrossat
ja siguin les cases o a familiars.

Els plàstics continuem llençant
fent que al mar i als rius vagin a parar.

Els animals, sense llar s'han quedat;
al cel ja no hi ha núvols blancs,

només un fum marró ofegant.

Ja no hi ha plantes al jardí
només plàstics decorant.

Cada cop fa més calor
i això no es pot aguantar;
engeguem l'aire condicionat i tot arreglat,
a nosaltres ens és ben igual.

El temps s'acaba
i continuem igual
encara hi som a temps!
Crida alguna gent:
si no fem res les coses empitjoraran
i no s'arreglaran!

PREMI, CATEGORIA B
BLAI SINGLA MILIAN
4T ESO B

L'AMETLLER FLORIT

L'aire pentina les teves cabelleres
deixant caure els sedosos i blancs pètals,
que s'allunyen de les seves flors amigues
caient als aspres matolls infestats de mals.

Als teus peus envoltats de les males herbes
s'hi van fent i desfent catifes florals.
Quan el mestral bufa i les arrossega,
neixen les primeres flors primaverals.

Ha arribat el teu gran moment colpidor,
el que quan la gent passa pel teu costat
observa la teva elegant formosor
que al fred hivernal ha pogut derrotar

D'aquí poc la primavera haurà arribat,
els teus floquets perdran la seva finor,

et guarniràs del teu verd tan animat
que per fi donarà pas a la calor.

Ametller florit, si n'ets d'encisador,
només al febrer estàs ben enblanquinat;
quasi mai mostres la teva lluentor,
el teu petit secret tan ben amagat.

ACCÈSSIT, CATEGORIA B
ISONA FERRÉ CEBRIÁN
4T ESO B

VULL FUGIR

Em va agafar per darrere,
una mà a la cintura,
després als malucs,
fins arribar a la cuixa.

Vull fugir d'aquí,
ja no vull estar-m'hi,
vull escapar de tu,
vull poder respirar.

Em va agafar una mà,
amb l'altra em va agafar el coll,
estrenyia sense pietat,
em va fer seva,
sense la meva voluntat.

Vull oblidar tot el que em vas fer,
no tenir malsons recordant-ho,
vull anar pel carrer sense temor,
sense haver d'amagar-me en un carreró.

Deixa'm si us plau,
ser dona no vol dir,
que em puguis maltractar així,
vull que em deixis marxar,
però sense haver de morir.

PREMI, CATEGORIA C
ARNAU NIUBÓ GARCIA
1R BAT B

UNA TARDA DE GENER

Era un dia fred de gener,
una tarda sense propòsit ni objectiu.
Vas entrar a la meva vida quan ho tenia tot per fer,
em vas abraçar l'ànima i em vas donar caliu.

Encara no sabia que entraves per quedar-te,
per fer de mi algú diferent,
algú capaç d'amar-te,
algú que, si vols, hi serà a cada moment.

Quan estiguis trista,
quan no vulguis continuar la jornada,
quan se't faci petita la pista,
quan no trobis el camí de tornada.

Quan et passi hi seré,
potser no prou a prop com voldria,

però prou per dir-te que ara i sempre t'estimaré,
encara que plogui, encara que perdem la via.

Junts davant el món,
sense témer ni el passat ni el futur,
amb tot clar, tot i no saber qui som,
amant-nos com qui ama l'aire pur.

ACCÈSSIT, CATEGORIA C
PAULA BLANCH FONTBONA
1R BAT B

MAREES INFERNALS

Ulls blavosos, sequaços, tan meus com teus,
Recorden, fugaços,
breus instants feliços
que lluiten, ferotges,
per no quedar atrapats entre els nostres sentiments i l'oblit.

Promeses trencades, ulls blaus, no ploreu,
l'amor era l'única força que ens unia, i ara, és la que ens
destrueix.
Tota la felicitat i esperança que ens envaïa ha estat
malferida,
per no poder ser la persona que l'altre "necessita".

Necessitat, què sabran ells d'aquesta paraula.
"No senti". "No estimeu". Per ells tot és un joc de cartes.
Si sols sabessin que t'esperaria tota la vida i les següents,
no creurien més en l'atzar, no pensarien més que l'amor ens
fa dèbils.

Grans inseguretats, ulls blaus, no ploreu,
amb tu és viure de nit i sola somiar de dia,
una lluita a mort entre la sinceritat i la hipocresia,
mentre la seva incomprensió brilla sota les llums de la
ciutat.

Des de quan són tan valuosos els diners,
si al final del dia tots depenem dels nostres batecs.
Totes les paraules fan tant de mal que asfixien,
des que els teus mars s'han tornat inferns.

Beure fins a perdre la consciència, ulls blaus, no ploreu,
fins a deixar de percebre la diferència entre la realitat i la
ficció.
Beure fins a somiar que algun dia ens podrem tornar a
conèixer i escriurem la nostra història sense culpes ni por.

Porta'm on el cel sempre és blau,
on el temps i l'espai no existeixin.
Tingues cura de la meva ànima fràgil quan ja no sàpiga
viure aquí,
quan els dies sense tu ja no siguin casualitat i existeixin.

Premio Federico García Lorca
de poesía

PREMIO, CATEGORIA A
ALÍCIA BRAVO ALSO
1R ESO D

LA SOLEDAD

Es algo que te ataca como una estaca,
que se te clava. Solo no te la quitarás,
pero con compañía quizás.

Algunos están acostumbrados, a otros no les
ha pasado.

Es como un vacío destructor,
creen que estás completo, pero te sientes
inferior.

Lo arrastras todo el día hasta que te dan una
alegría.

Te dirán: ¡podrías estar peor!

Pero te lo guardas en el interior.

ACCÉSIT, CATEGORIA A
AYA EN NADI
2N ESO B

ÁRBOLES

Queridos árboles verdes
Que nos producen oxígeno
Con vuestras hojas volando por los aires
Os veo todos los días por el camino.

Queridos árboles verdes
sois de tantos tipos y colores
me encantan vuestros olores
y vuestros corazones.

Aunque os cortamos os queremos,
pero necesitamos vuestra madera
no tenemos otros medios,
perdon por nuestra tortura.

Para la naturaleza
sois su alma
estáis en la tierra con toda la fortaleza
el bosque os ama.

PREMIO, CATEGORIA B
AHLAM AJDID EL BARKANI
4T ESO C

AMOR PROPIO

De vuelta a mí jardín,
donde los días no tienen fin.

Mi senda es guiada,
por pequeños amigos cuidados por mí,
los únicos que me aceptan tal y como soy.

Geranios oscuros,
rosas malvas,
y ulmarias,
presumen de su belleza ante mis ojos,
pero tales maldicen sin pudor.
Solo sigo vagando por mi instinto,
hasta ver mi reflejo en el suelo.

Mi yo demuestra felicidad,
mi yo demuestra tristeza.

Mi yo demuestra belleza,
mi yo demuestra maldad.
Mi yo me tiende un aciano,
mi yo me dice *ámate*,
mi yo se acerca,
mi yo, soy yo.

ACCÉSIT, CATEGORIA B
MARTINA DALMAU CASES
4T ESO C

---

*CUANDO LA LUZ DEL SOL SE
APAGA*

Cuando la luz del sol se apaga
mis pensamientos en ti naufragan,
el cielo se llena de luciérnagas amarillas,
en tus ojos se ven reflejadas las estrellas.

Esos viejos sabios
un día me dijeron que debería de probar tus
labios
debería escalar tu cuerpo para poder llegarte a
besar,
ya que solo en ti yo puedo pensar.

PREMIO, CATEGORIA C
ANDREA GODOY
2N BAT B

MUJERES

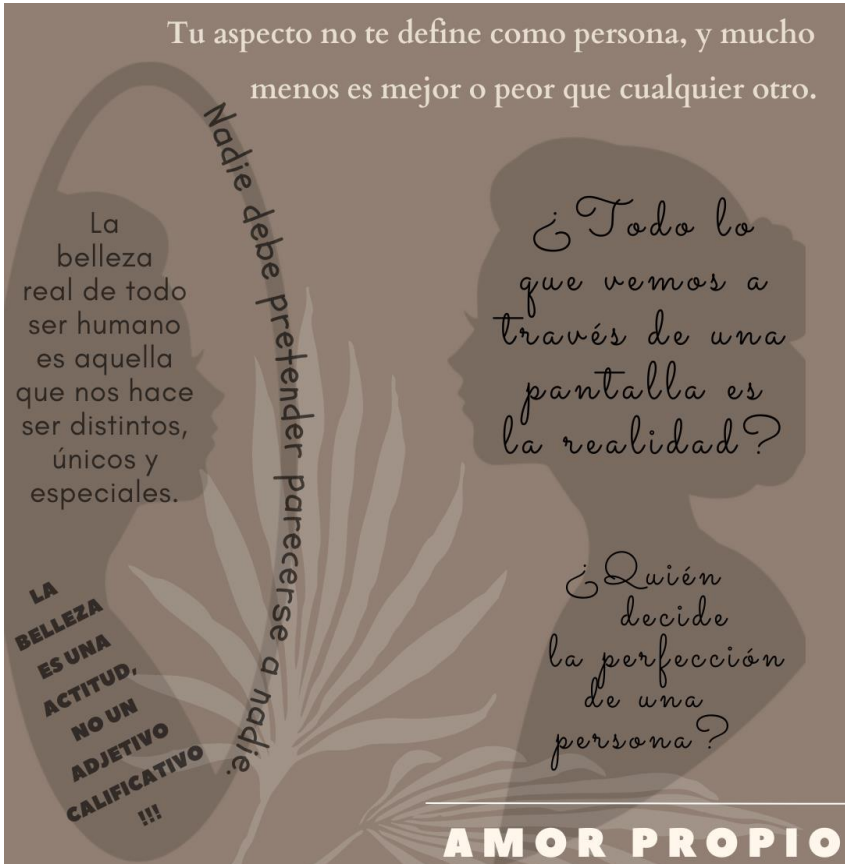
"Quiérete a ti misma"
eso nos dicen desde pequeñas
lo que no saben es...
que somos un mar de dudas
y una dosis de inseguridades.

Lo que no saben es...
que desde que somos unas niñas
somos juzgadas por miles de razones,
que ni siquiera entendemos
pero tampoco nos dan explicaciones.

Somos juzgadas por miles de razones,
pero principalmente por el hecho de ser mujer
no se dan cuenta de lo que somos,
ni del valor que debemos merecer.

No se dan cuenta de lo que somos,
así que ahora solo nos queda luchar,
valorarnos a nosotras mismas,
ser valientes y amar
cada rincón de nuestro cuerpo
y reafirmar con nuestra lucha
lo guerreras que somos las mujeres.

ACCÉSIT, CATEGORIA C
HAYDÈE RAMÍREZ
2N BAT B
AMOR PROPIO

Premis Narcís Oller
de narrativa

PREMI, CATEGORIA A
LUCÍA TORBELLINO VÁZQUEZ
2N ESO A

---

*LES MÀGIQUES FESTES
DECENNALS*

Feia molts anys que portava esperant aquest dia, específicament deu anys. Us poso en context: des de petita he viscut fora de Catalunya, però a mi m'encantaria viure-hi. Més concretament, m'encantaria viure a Valls. Podeu pensar que allà no hi ha res a veure, ni a fer... La veritat és que penso tot el contrari! És una ciutat bastant tranquil·la, però cada deu anys, és... és la millor! Bé, us explicaré què passa cada deu anys. Valls celebra les festes Decennals, que reten homenatge a la Mare de Déu de la Candela, perquè temps enrere va protegir el poble de la "pesta negra". Doncs, com deia, fan unes festes impressionants!

Avui és un dia molt especial, perquè podré conèixer l'emoció de viure aquelles festes. Per fi els meus pares m'hi portaran! Estic molt nerviosa...

El viatge durava quatre hores perquè no vivia molt a prop. Allà no estaré sola, passaré els deu dies a casa de la meva millor amiga, la Raquel. Vaig decidir trucar-li.

- Raquel! Quasi arribo, em queden uns vint minuts -vaig dir molt entusiasmada.

- Quins nervis! Ja veuràs com ens ho passarem genial! -va cridar ella -he de penjar, en deu minuts ens veiem. Saps el número del pis, no?

- Ostres, no me'n recordo... Quin era?
- Aquesta memòria... Pis 3, porta número 1.
- Bé, doncs moltes gràcies. Ja et deixo!
- Ara ens veiem!
- Sí, adeu! -vaig penjar.

Estic a punt d'arribar, no em puc aguantar les ganes de veure la Raquel a Valls i, també, tots els esdeveniments!

"Ding dong" -va sonar el timbre de casa la Raquel.

- Ara mateix obro! -va cridar la mare - Espereu-vos un moment que no trobo les claus de casa... Mare meva, que no aconseguixo saber on són -va murmurar.

1 minut, 2 minuts...10 minuts. Passa el temps i les claus no apareixen. Per fi va arribar el pare de la Raquel a casa i ens va poder obrir!

- Raquel! -li vaig fer una forta abraçada.

- Roma! Com t'estimo! A veure, passa, passa, que et faré un *house tour* per si no te'n recordes de casa meva.

En acabar, vam anar a dinar i fer la migdiada. Més tard vam estar jugant a jocs de taula. No tenim suficients forces per sortir, ja que el viatge ens havia deixat rebentats.

L'endemà al matí la mare de la Raquel ens va aixecar a tots a les nou del matí! Sembla que és tardíssim, però per a mi no perquè estava acostumada a aixecar-me a les dotze del matí... Això si, he d'admetre que em vaig despertar en un tres i no res! Seguidament, vaig anar a vestir-me i, quan vaig acabar, la Raquel i jo vam fer un tomb per la ciutat. Vam veure espectacles, també vam patinar sobre gel! I vam veure al Robafaves! En conclusió, només feia un dia que era allà i m'ho estava passant genial.

A la nit, vam anar les dues famílies (els meus pares, els pares de la Raquel i jo) a veure les llums del Pati.

- Tres! Dos! Un! -es van encendre les llums.

Estava molt emocionada, les meves primeres decennals, inaugurades per aquelles llums tan boniques!

- Digueu: patata! -va dir el pare de la Raquel.
- Patata! -vam exclamar tots a la vegada.

Unes hores més tard, vam anar fins al Fornàs a veure l'espectacle de llums. Si l'altre em va deixar sense paraules, aquest em va deixar sense alè. En acabar, vam anar a sopar alguna cosa i vam tocar el dos.

Els meus dies es basaven en aquesta rutina, fins que va arribar l'últim dia... Eren les nou, però avui ja no tenia l'entusiasme del primer dia. Avui em volia quedar al llit, estar deu anys dormint i despertar-me a les pròximes Decennals! -vaig murmurar mentre tornava a ficar-me dins del llit.

I la Roma va estar deu anys adormida...

- Roma! Desperta que no podem arribar tard!
- Mama, són les sis del matí, per què em

despertes tan aviat?

- Això no pot ser! Mira que no saber què fem avui... Anem a Valls!

- Com?

Estava al·lucinant. No podia ser! El meu somni es va fer realitat. Vaig estar dormint deu anys fins a les següents Decennals. Va passar la setmana de Decennals, vaig dir la mateixa frase que fa deu anys, però ja no funcionava... «Només es pot utilitzar una vegada en tota la teva vida!» -em va dir una espècie de fada.

Ara he d'esperar deu anys, però sé que em passaran rapidíssims!

ACCÈSSIT, CATEGORIA A
ARIADNA RIBÉ FRANCH
2N ESO C

EL CÒMPLICE

De bon matí, a la meva habitació ja entraven els primers rajos de sol del dia. Em vaig llevar de bon humor i vaig baixar cap a la cuina. Vaig agafar la motxilla que ja tenia preparada des de feia uns quants dies. Vaig baixar de casa com un llamp i vaig anar direcció a la parada d'autobús. La veritat és que tenia la impressió que podria ser un dels millor dies, ja que començava 1r d'ESO.

Una vegada a la parada d'autobús no vaig veure a cap persona que conegués. Hi havia una dona amb un abric de plomes rosa molt llampant, però em va cridar l'atenció un home que portava una gavardina llarga de color marró fluix, unes ulleres de pasta amb els vidres negres i un barret curiós. Jo no en vaig fer cas i vaig pujar al autobús. Aquell home també va pujar al mateix autobús que jo i es va asseure al davant meu. Com que

els seient eren cara a cara no podia evitar de mirar-lo, semblava el típic detectiu que es fa passar per una persona normal i corrent. Al cap de poc, l'home va treure un diari i es va tapar la cara, al cap d'una estona va començar a dir coses que almenys jo no entenia. Després em vaig adonar que es referia a mi, m'estava dient alguna cosa que jo no comprenia. El vaig ignorar fins que l'autobús va arribar a la parada.

Vaig baixar en aquella parada i sorprenentment aquell home també va baixar. Vaig anar cap a l'entrada del institut i aquell home em continuava seguint. Em vaig tornar a girar i ja no hi era. Vaig pensar que tot això era casualitat, però vaig deixar de pensar-ho quan el dia següent el vaig tornar a trobar a la parada d'autobús. Aquell cop volia estar més pendent del que fes i digues i així ho vaig fer. Un altre cop, aquell home va tornar a parlar, sabia que parlava francès. Em va començar a mirar i no va parar fins que em va tocar baixar de l'autocar. Quan ja feia camí cap a l'institut, de reüll vaig veure el senyor. Em va espantar i vaig començar a córrer cap un altre carrer. Ell encara em

seguia fins que vaig arribar a un carrer sense sortida. No podia fer res, l'únic que se'm va acudir fer va ser parlar amb aquell home. Aquell senyor tan misteriós es va apropar a mi i va acostar la seva boca a la meva orella i molt fluix em va dir:

- El que et diré ara no ho pots dir a ningú.

Això ho va dir amb un accent francès. Jo espantat vaig assentir amb el cap.

- L'agència d'on vinc m'ha manat que agafi el maletí que ha estat robat. És el que hi ha sempre al costat del seient del conductor, per això necessito algú que m'ajudi i he pensat que podries ser tu. Per cert, em dic Mathis.

Jo estava molt nerviós i espantat i no vaig gosar portar-li la contrària, però igualment li vaig preguntar.

- Però per què necessites algú?

- Doncs perquè jo sóc molt sospitós. A més, soc detectiu, ja he resolt el misteri i ara falta que algú agafi el maletí i llestos.

- Bé, d'acord, t'ajudaré, però quin és el teu pla?

- Només cal que l'agafis quan jo l'estigui distraient.

- D'acord i quan ho fem?

- Demà a la mateixa hora de sempre.

Després d'això em vaig acomiadar i vaig anar corrents cap a l'institut. No sabia ben bé si ajudar-lo o no, perquè podria ser una trampa, però com que tot em quadrava ho vaig fer. L'endemà a la mateixa hora vam pujar a l'autocar els dos alhora; ell es va asseure al meu costat i em va dir a cau d'orella:

- Quan baixem de l'autobús jo el distrauré i tu agafes el maletí.

Vaig assentir i li vaig fer cas. Quan ja vam arribar a la parada, el Mathis es va esperar que tothom baixés de l'autobús i va anar a parlar amb el conductor. En aquell moment vaig apropar-me a ells, silenciosament vaig agafar el maletí i em vaig esperar que en Mathis acabés de parlar-hi per poder camuflar-me perquè el conductor no se n'adonés de res. La veritat és que no pesava gens, el maletí. Un cop a baix li vaig donar el maletí al Mathis ja que l'autocar ja estava al final del carrer. Ell em fa felicitar, em va donar les gràcies i se'n va anar carrer amunt. Jo vaig anar tirant cap a l'institut, encara no em creia que hagués pogut ajudar un

detectiu. En arribar a casa em vaig posar a dinar mentre mirava les notícies perquè el meu pare estava al sofà. De sobte va sortir una notícia que em va deixar amb la boca ben oberta. La periodista va dir:

- Un home ha robat un maletí ple de bitllets de 100 en un autobús de Barcelona amb l'ajuda d'un còmplice, que encara no ha sigut identificat. S'està investigant el cas.

Vaig començar a tremolar i vaig anar corrents cap a la meva habitació. No em podia creure el que havia vist. Tampoc em creia que m'hagués convertit en un lladre per culpa d'en Mathis. Al cap de poc va sonar el timbre, el meu pare va anar a obrir i em va fer baixar. Aquell dia no podia anar pitjor: a la porta de casa meva hi havia la policia per fer-me unes preguntes sobre aquell home, jo vaig respondre a tot que no, com si no en sabés res. Els policies em van veure cara de bon nen i ho van deixar córrer. Pel meu cap no parava de passar la mateixa pregunta: «i què faré ara?». Aquella nit vaig passar la pitjor nit de la meva vida. El dia següent vaig baixar a esmorzar i vaig tornar a posar les notícies. Va

tornar a sortir la mateixa notícia però actualitzada. La mateixa periodista va dir:

- El cas del robatori del maletí a un bus de Barcelona ja està resolt: una dona de 48 anys va ser còmplice d'aquest robatori. La dona pujava cada dia en aquell bus.

En aquell moment vaig sospirar, no m'ho creia. Que havia passat? Vaig suposar que la dona havia de ser aquella que portava una jaqueta rosa de plomes, però, llavors el que havia fet jo no tenia res a veure. Durant una setmana vaig estar pensant en això i vaig arribar a la conclusió que jo havia agafat el maletí equivocat i el Mathis a la tarda va convèncer aquella dona que fes allò. Des d'aquell dia no vaig confiar en ningú més. Dels errors se'n aprèn.

PREMI, CATEGORIA B
ISONA FERRÉ CEBRIÁN

4T ESO B

T'ESTIMO AMB TENDRESA

«Avi, saps perquè la meva paraula preferida és tendresa? Doncs perquè tu ets tendre amb mi.

Saps el dia que vam anar a la platja a comptar petxines? Tu en vas comptar tres-centes vint-i-quatre i jo dos-centes trenta-vuit. El collaret que porto ara és el que vam fer de les petxines més maques que vàrem trobar. Em vas dir que el dia que no hi fossis et recordaria per aquell collaret, per les dues petxines més brillants de tot el mar mediterrani, que una més petita em representava a mi, i la més gran, amb algun tros trencat, eres tu, amb tota una vida plena de moments especials, i també algun de dolent.

Recordes quan ens portaves amb cotxe a l'Adrià i a mi cap a la Plana d'en Berga? Aquell lloc on nosaltres seguim la teva passió pel tennis, on gaudim de l'esport que tant t'ha agradat, i que per molt que ens queixéssim ens vas inculcar des de petits. Doncs cada

dia, durant tot el més de juliol, passàvem per la Plaça dels Quarters de Valls, ens explicaves que hi havia hagut una quarter de la Guàrdia Civil anys enrere, i que s'havia quedat aquest nom. Després de la plaça, cinc-cents metres més endavant, trobàvem la Font de la Manxa. Cada dia ens preguntaves: «Voleu saber perquè es diu així?» I nosaltres, com a dos nens petits innocents, volíem descobrir el misteri encara que l'haguéssim sentit quatre dies seguit. Ens començaves a explicar que, quan tu tenies la nostra edat, feia molts anys, era una plaça on hi havia una font. Aquesta font donava aigua per a tot Valls, però havies de manxar molt fort perquè en sortís quelcom. Quina gran història, avi! Sempre et responia que jo tenia molta força i que podria haver donat aigua a tot Valls i mig Alt Camp.

I les Decennals del 2011? Em vas portar a patinar per primer cop a la meua vida. Avi, ara, encara que no ho sàpigues, perquè no ho pots recordar, jugo a hoquei. Sí, a hoquei. Amb el temor que jo li tenia a patinar, i gràcies a que aquell dos de febrer de 2011 em vas convèncer de posar-me uns patins i agafar-te de la

mà... Ara sóc feliç. Avi, m'has fet feliç. Has aconseguit que els meus somnis baixin del cel i no volin sols, sinó que voli jo amb ells, que pugui ser aquell angelet somiador que tants cops em vas dir que era.

Aquell dia que em vas venir a buscar a l'escola... Sabia que t'havia passat alguna cosa, tenies els ulls humits de plorar, però no vaig saber trobar la manera de preguntar-te què et passava. Tan sols tenia vuit anys. Et vaig abraçar molt fort, et vaig dedicar un «t'estimo» i durant tot el trajecte a casa no et vaig deixar de la mà. Aquell dia no vaig voler anar a jugar al parc, sabia que sense dir-t'ho necessitaves l'alegria d'un infant que corria per casa amb un somriure als llavis, sense importar el que tu en deies problemes d'adults.

Aquesta anècdota em fa riure. Quan tenia quinze anys, et vaig explicar el meu primer «nòvio», d'aquella edat on t'enamores de fins i tot les pedres. Sempre t'havia explicat tots els meus secrets, des dels més importants i íntims fins als més ridículs. Aquella primera parella meva la vas cuidar molt. Em vas portar al seu poble tots els dies que necessitava, convenent

als pares que venia amb tu a caminar. Gràcies, de debò, per ajudar-me en tot el que em fes falta sempre, per guardar-me secrets i entendre'm.

Ets el meu pilar fonamental, i em vas ensenyar la paraula tendresa. Em vas dir que per tu la tendresa era estimar algú des del cor, amb un polsim de dolçor, una culleradeta de la paraula t'estimo i molts petons a la galta. De petita vaig escriure la recepta en un paper, encara el guardo, ara emmarcat i penjat a la cuina de casa meva, com quan tu tenies la recepta penjada a la porta de la nevera. Em vas ajudar a mi, a l'àvia a fer els dinars quan ella treballava, a l'Adrià amb el futbol, a la mare amb els comptes i al pare amb el motor del cotxe.

Avi, no em puc acomiadar així de tu. Voldria dedicar-te cartes, cançons, poemes i molts escrits més. Però prefereixo dir quatre paraules mal comptades, recordant els millors moments amb tu. Les nostres batalletes sempre seran nostres i les portaré dins meu, com si fos un tatuatge permanent per a sempre. Ets el meu tros de terra salvador, enmig d'un gran oceà de llàgrimes. Tinc guardat el teu mocador de tela, amb el

qual m'eixugaves les llàgrimes quan queia pel carrer, o quan tenia un mal dia. Em deies que plorar fa la cara lletja, i que una noia preciosa com jo sempre havia de somriure.

Avi, un dia em vas dir que estimar molt era irrespectuós. Deies que afegir molt volia dir quantificar les persones, com si fossin números. Però jo, avui, et vull dir que t'estimo, i amb un de sol no en tinc prou. Em vas dir que si volia dir que estimava molt algú havia de dir «t'estimo» amb tendresa, perquè així li mostraves tot l'afecte que li tenies. No he dedicat encara mai a ningú un t'estimo d'aquest tipus, el trobo molt profund i que ha de ser en les ocasions més especials.

Per això avi, t'estimo amb tendresa.»

Vaig acabar la frase amb un sanglot de plor al final. Vaig deixar la mà de l'avi al llit de l'hospital i vaig sortir del box sabent que era l'últim cop a la vida que el veia. No el vaig poder abraçar per no plorar més, i recordar a la meva ment l'última abraçada decent. Vaig veure en

aquell moment que no l'havia valorat tot el que es mereixia, que tots aquells cops que no l'havia volgut anar a veure per peresa em vaig perdre instants únics amb ell. Els avis són els referents que tots hauríem de tenir. Els consells que em va donar l'avi mai ningú me'ls donarà. Gràcies avi, allà on siguis, t'estimo amb tendresa.

ACCÈSSIT, CATEGORIA B
BLAI SINGLA MILIAN
4T ESO B

LA MARIA I JO

Quins bons records tinc d'aquell últim curs de BUP quan era una noia de setze anys acabats de fer! Vam tenir l'oportunitat de representar el famós musical *West Side Story* a final de curs. Ens vam passar més de la meitat de l'any assajant i muntant-lo perquè tot quedés perfecte.

Tot va començar un matí de gener quan estàvem fent matemàtiques. Uns dies abans havíem quedat a casa d'una amiga a veure la pel·lícula. El professor no parava d'explicar operacions que semblaven totalment inútils i inservibles. A conseqüència d'això, vam començar a xerrar amb el meu grupet d'amigues que, per sort, sèiem juntes. El llargmetratge i la història ens havien encantat. El romanç, les coreografies, els actors, tot plegat ens havia deixat bocabadades. Aleshores vam començar a

imaginar que representàvem el musical davant de tot l'institut.

Després d'aquesta conversa, van passar els dies i les setmanes. Un dia, al pati, mentre fèiem petar la xerrada i preniem el sol d'hivern, se'ns va ocórrer proposar a la professora de català, la Candela, que muntéssim el musical.

La idea li va semblar magnífica. Ens va confessar que, de joveneta, li hauria encantat fer alguna cosa semblant. Va organitzar audicions obertes perquè tots els alumnes que volguessin, hi poguessin participar.

Evidentment, jo i totes les meves amigues ens hi vam presentar. Ja havíem pactat que la Maria faria el personatge del mateix nom. I jo, la Júlia, optaria a fer de la seva millor amiga, l'Anita. A mi m'anava tot bé, ja que era una noieta molt modesta i no massa egoista.

Al cap d'una setmana, la professora Candela, la directora de l'obra, ens va reunir a tots els que havíem anat a les audicions. Per a la meva sorpresa, a mi em van donar el paper de la María. I a la Maria, la

meva amiga, li van donar el paper de Velma, una de les xicotes dels Jets. La directora ho va justificar dient que jo tenia la veu d'un rossinyol i que no la podia desaprofitar; en canvi, la Maria era maca, però cantar no era el seu punt fort.

Des d'aquell moment, la Maria em va començar a mirar amb molt menyspreu. Es va sentir atacada. Així i tot, puc assegurar que en cap moment vaig voler que la cosa anés com va anar.

A sobre, el Joan, el noi que li agradava, feia de Tony. I el fet que em fes un petó davant de tot el públic la va horroritzar. Per sort, després d'aquesta reunió, vam tenir una setmana de vacances amb motiu de les Decennals de 1991. Abans de marxar, però, vaig felicitar la professora anticipadament pel seu sant.

La setmana va ser molt divertida. Gairebé no hi va haver nits que no sortíssim de festa amb les meves amigues. Fins i tot hi anava amb la Maria, encara que la nostra nova rivalitat havia complicat les coses. Alguns dies havíem parlat les dues juntes amb el Joan sobre el muntatge del nostre futur musical. Era

simpàtic, però la Maria volia que només fos per a ella. No us menteixo si us dic que a mi també m'agradava.

No cal dir que en aquelles Decennals també vaig tenir temps de sobra per aprendre els meus textos i algun monòleg del final. Em semblava tan tràgic... Leonard Bernstein i Arthur Laurents podrien haver conclòs el drama romàntic de Romeu i Julieta d'una manera més feliç, més moderna. Per poc que m'agradés, la història s'hauria d'acabar amb tres morts. I tenia por que la meva amistat amb la Maria s'acabés.

L'últim diumenge vam quedar ella, unes amigues i jo. Vam sortir juntes a veure els focs artificials que tancaven amb les festes. Allò sí que era un final feliç: llum, color i espectacle, com el que jo volia.

A la tornada a l'institut, vam començar a quedar que les tardes de dimecres i dijous les faríem servir per assajar. Van començar a passar les setmanes i els assajos i l'obra començava a agafar forma.

Recordo la primera vegada que vam practicar la cançó "I feel pretty". No m'agradava gens cantar-la perquè durant tota la meva adolescència no vaig sentir-

me maca ni per un sol segon. Així i tot, tothom deia que feia molt bé de Maria i que actuava bé.

En canvi, cada vegada que conversava amb la Maria es queixava que només tenia quatre frases i pràcticament feia de decoració o, si no, s'enrotllava amb la perfecció d'en Joan. Era més pesada, la pobra!

Quan no quedava gaire més d'un mes per a l'estrena, i també per acabar el curs, els nervis van començar a fer-se notar. Els assajos cada vegada havien de ser més llargs per acabar d'enllestir escenes, coreografies i números musicals. Al mateix temps, tothom estava molt emocionat de fer-ho. Era la primera vegada que l'institut feia res semblant.

El dia de l'assaig general les coses no acabaven de sortir del tot bé. La Maria no em parava de mirar malament. Estava més ressentida que mai. Honestament, si jo hagués estat ella, no m'hauria pogut sentir d'una altra manera. No em permetia sentir-me còmoda quan actuava a dalt de l'escenari. Podia sentir la seva mirada penetrant des de les bambolines.

Finalment, va arribar el que semblava que mai arribaria, el dia de l'estrena. Quan quedaven pocs minuts, vaig poder espiar tota la platea. Era plena. Estava molt nerviosa

Per sort, jo no sortia fins al cap d'algunes escenes, quan pregava a l'Anita que m'escotés el vestit per anar al ball del gimnàs.

Al cap d'una estona, la María i el Tony estaven a punt de fer-se un petó. Recordo que, en sortir d'aquesta escena la meva "amiga", em va començar a escridassar, dient que jo no mereixia ser la seva amiga ni interpretar la María i molt menys que en Joan em fes un petó

Després del desolador final de l'obra, vam sortir tots junts a saludar. Tothom em va felicitar molt.

Mentre el Joan i jo ens desmaquillàvem als camerinos, li vaig explicar l'emprenyada que havia agafat la Maria a causa dels papers que ens havien tocat a l'obra. Ell va respondre dient-me que d'entre totes les noies jo era la més encertada per fer de María i que si s'havia de besar amb algú, encara que fos actuant, preferia que fos amb mi. Aleshores ens vam quedar

mirant fixament, ell es va posar vermell i, segurament, jo també, i finalment ens vam fer un petó.

Vam sortir tot l'estiu junts. Va ser un dels millors de la meua joventut, però a la tornada a les classes, vam preferir deixar-ho. Més tard, em vaig reconciliar amb la Maria, la qual ja havia madurat prou per entendre que res d'allò va ser decisió meua. I vam acordar que mai més ens enfadaríem per culpa d'altres nois o raons estúpides. Si, total, el Joan tampoc valia tant la pena, simplement, érem adolescents descobrint un nou món.

PREMI, CATEGORIA C
LAURA RODRÍGUEZ DURAN
2N BAT A

---

*COM UN RAIG DE SOL ENMIG DE
L'HIVERN*

La brisa m'acaronava la cara, enlluernada pels raigs de sol, mentre era de camí per agafar el tren. El sol penetrava; semblava estiu, malgrat que encara era abril.

Després que passés el revisor, em vaig acomodar en el meu seient, situat al costat del vidre; m'esperava gairebé una hora fins a arribar al meu destí, però m'agradaven els viatges en tren, perdut en els meus pensaments, mentre la música sonava a tot drap pels auriculars. Els viatges en tren sempre m'havien semblat agradables, malgrat que, per les cares que duen els passatgers del meu voltant, em sembla que no és una opinió compartida, sobretot perquè la majoria viatgen sols, mirant el rellotge amb presses i sense temps per gaudir del trajecte. A diferència d'ells, jo

viatjava en tren per desconnectar; bé, per desconnectar i anar a classe.

On jo visc, els grans edificis impedeixen veure més enllà de les quatre parets que t'envolten. Només veus algú estenent la roba o les veïnes murmurant entre elles; sents els nens que corren amunt i avall, i parelles de veïns discutint, o bé, els meus cinc germans barallant-se pel comandament de la televisió. Tot és xivarri; no se senten els ocells piular, ni es veu com el sol s'amaga darrere les muntanyes. Per això m'agradava agafar el tren, sobretot a primera i última hora, perquè el cel era de color rogenc i els vagons estaven tranquils. La meua línia, la 51, vorejava la costa i, si feia un bon dia, es podia veure com sortia el sol, amb aquells tons groguencs i ataronjats.

En un dels molts viatges que feia en tren, vaig conèixer una noia. No era la primera vegada que la veia, ja que coincidíem quasi cada dia, però ella gairebé no aixecava la vista del llibre, excepte per veure com el sol s'amagava.

En algunes ocasions, havíem intercanviat un somriure, en forma de salutació, però mai ens dèiem

res, malgrat que, per la portada dels llibres que duia, semblava que teníem uns gustos semblants.

Era una noia amb el cabell llarg i de color castany, tenia uns ulls grans de color avellana i unes galtes vermelles que feien conjunt amb la seva pell morena. Devia tenir la meva edat.

Sempre ens trobàvem en la mateixa línia; ella pujava una parada després i baixava dues estacions abans que jo. I sempre seia al mateix lloc, davant meu.

Encara que no ens havíem dit mai res, sentia una espècie d'intriga cap a ella, volia conèixer-la, però no m'atrevia a fer el pas. I, de sobte, va deixar de venir; ja no pujava al tren de dos quarts de vuit, ni tornava amb el de les vuit menys deu. Em resultava estrany no creuar-m'hi durant tota la setmana, i trobava a faltar la seva presència, encara que no coneixia ni el seu nom.

Un vespre, mentre tornava cap a casa, vaig decidir preguntar-li al revisor si en sabia res, d'ella, ja que era una passatgera habitual. Em va dir que es deia Mireia, i que no sabia per què havia deixat de venir, perquè era una passatgera habitual al llarg de la

setmana. No em conformava, però, amb el que m'havia dit; volia saber alguna cosa més d'ella, malgrat que no podia fer-hi res.

Les setmanes passaven i ella seguia sense aparèixer pel tren. Un matí, de sobte, es van obrir les portes del vagó en arribar a l'estació i va pujar una noia. Duia un mocador al cap, i va seure davant meu. Vaig aixecar el cap del llibre que estava llegint i vaig veure que era la noia morena d'ulls de color avellana; però ara a aquell cabell de color castany, llis i brillant, el substituïa un mocador que ocultava el seu cap, ara nu. Després de setmanes rumiant per què no venia, li vaig preguntar si es deia Mireia, i vam establir una conversa, que es va allargar durant tota l'hora que vam ser al tren. Va dir que les sessions de quimioteràpia l'havien deixat molt dèbil, gairebé sense defenses, i que no havia pogut sortir de casa.

Durant tota aquella setmana vam estar parlant al vagó, al tren de dos quarts de vuit del matí i també al de les vuit menys deu del vespre. Era agradable parlar amb ella, una noia senzilla i simpàtica, que mostrava interès per tot allò que li deia.

Amb el temps, vaig començar a acompanyar-la a les sessions, per tal que se li fessin més amenes, i cada vegada que entrava per la porta de l'hospital sentia més interès per tota la maquinària que hi havia allà.

La confiança va anar creixent a mesura que passaven les setmanes; sentia molt d'interès en ella i m'agradava la seva companyia. Es podria dir que em va salvar de mi mateix.

Jo, en aquella època, estava perdut, em tancava en mi mateix i no sabia què volia ni què havia vingut a fer en aquest món. En conèixer-la, però, vaig anar descobrint parts de mi que no coneixia, i sentiments que no sabia que tenia van començar a aflorar dins meu.

Ella, però, se'n va anar de la meua vida tan ràpid com hi va entrar, i va deixar dins meu una buidor que no marxava mai. Ella havia estat per a mi com un raig de sol enmig de l'hivern.

Una noia riallera a qui el càncer havia atrapat i, malgrat que ella s'aferrava a la vida com a un clau

ardent, el seu somriure es va anar apagant, i es va endur la seva ànima.

Els ferrocarrils grinyolaven, i això significava que havia arribat a l'estació. Vaig baixar les escales i vaig emprendre el camí cap al meu destí, abans que es fessin les dues del migdia i hagués d'anar a fer el meu torn a l'hospital.

Quan vaig haver arribat, encara hi havia les roses que jo mateix havia deixat l'any anterior, vermelles i seques, com si ningú les hagués tocat, com si el temps no hagués passat. Sempre que venia a veure-la era com si s'atuessin les agulles del rellotge, com si res d'aquest malson hagués succeït. M'aferrava a la idea que ella encara era aquí i, com els somnis d'un nen petit, tenia l'esperança de llevar-me l'endemà i veure-la entrar per la porta, amb aquells clotets que li apareixien quan somreia i amb aquells ulls grans de color avellana.

ACCÈSSIT, CATEGORIA C
MAR FIGUEROLA SANTIAGO
2N BAT B

LA MIRADA DE LA LLUM

Sóc una modesta bombeta que ha sobreviscut fins els nostres dies gràcies a que van fer-me apta per a una corrent de 220 volts. Jo vaig fer llum per primer cop a l'església de Sant Joan.

No fa gaires setmanes, l'església s'està preparant per a una gran festa i tots els llums i artefactes hem estat desmuntats i posats en caixes de fusta a l'espera d'un nou destí.

En pocs dies, a tots els llums ens han posat en un indret que, igual que el sostre de l'antiga església, té una alçada considerable. És una mena de cornisa d'una gran casa on faig de sanefa junt amb milers de noves companyes; totes fem molt de goig.

Unes veïnes bombetes m'expliquen que, deu anys enrere o deu anys endavant, marquen profundament la vida de les persones.

Tot gira al voltant de les festes. Petits i grans estan posseïts per una mena d'encanteri i, malgrat que m'hi esforço tot el que puc, algunes coses no m'arriben. Una cosa de la qual estic segura és de la seva obsessió pel pas del temps.

Dues velletes pansides que es miren des del carrer diuen, referint-se a les festes, “aquestes seran les últimes”. Tanmateix, els més joves i els infants lamenten tot el dia no poder gaudir plenament de les festes per culpa de l'edat.

Ahir mateix, vam ser presents en un retrobament de dos joves, amics de la infantesa, que intentaven esquivar-se mútuament i aquell retrobament se'ls feia molt incòmode. Mantingueren una conversa una bona estona, fins i tot, semblaven una mica evocats als vells records. Llavors, un dels dos li va dir a l'altre que a veure si quedaven un dia amb l'Ester, la seva dona, per veure's tots plegats. L'altre va callar sobtadament: la seva dona havia mort de càncer feia aproximadament tres anys.

Per a mi ha estat una experiència gratificant sortir al carrer i participar en la disbauxa i l'alegria

d'aquests dies. Estic orgullosíssima de la meva petita contribució a la gran festa de la llum. Fer llum, gaudir de la llum, ha estat sempre el meu objectiu primordial i he pogut fer-ho durant molts anys, com la llum de la Candela.

M'agradaria tornar a ser en aquest carrer d'aquí a deu anys, però com aquelles velles pansidetes que diuen que aquestes festes seran per a elles les últimes, penso que també ho seran per a mi, les primeres i les últimes. És difícil competir amb les noves tecnologies, i el més probable és que em jubilin aviat. Sincerament, em fa una mica de por acabar els meus dies exposada al fred i al vent; trobo a faltar l'església i la seva escalfor. Si tinc sort, i els meus corrents no es trenquen, prefereixo anar-me consumint en el lloc on era abans, i tornar a escoltar paraules solemnes i músiques celestials.

Premio Miguel de Cervantes
de narrativa

PREMIO, CATEGORIA A
ANDREU INVERNON BONET
1R ESO E

VIERNES, 10 DE ENERO

Son las 6 de la mañana y hace mucho frío. Me quedo en la cama pensando en todo lo que me dijiste por teléfono ayer y decido levantarme y salir a buscarte para ir a dar un paseo. Mientras voy caminando, voy pensando en esos ojos hermosos que me miran sin cesar, en tus cabellos anaranjados y ondulados. Cuando llego a tu casa me paro delante y llamo a tu puerta. En mi cabeza pensante te encuentro, allí delante, y me paro un instante.

Salas y te cojo de la mano y salimos a pasear. Acepto que me quieras porque, si te digo la verdad, me gustabas desde hace mucho y no lo puedo aguantar. Paseamos un buen rato hasta llegar a un parque muy bonito con una gran cafetería. Entramos y pedimos un *croissant* y un café. Salimos a las diez, vamos al cine a ver una peli de piratas y comemos después. Pedimos tapas para picar y volvemos a casa a descansar. Ahí

jugamos a un juego de mesa para entretenernos y me ganas. Celebras la victoria con mucha euforia. Me tiro encima de ti y te beso. Tú me sigues y me dices que me quieres y yo te digo que también. Me voy a casa y te escribo en el móvil si mañana quieres volver a repetir. Evidentemente me escribes que sí.

ACCÉSIT, CATEGORIA A
ÍNARI MASCUÑANO TUSELL
1R ESO B

DOMINGO, 6 DE FEBRERO

Son las 7 de la mañana y hace mucho frío. Me despierto, pero me quedo en la cama. Las sábanas están muy calentitas, la almohada muy blanda. Pienso en todo lo que ayer me contaste por teléfono y decido hacer vida normal. Algunos rayos de sol se cuelan por mi ventana. Estiro piernas y brazos. Bostezo. Me siento en la cama, me tapo con las sábanas y espero a que mamá lance su grito con voz melódica: ¡hora de desayunar!

No lo hace y pienso que se ha quedado dormida ¡Mejor! ¡Podré leer hasta que despierte! Cuando ya llevo unos 5 minutos con el libro, entra mi hermana pequeña con una postal en la mano.

Y grita: ¡Feliz cumpleaños!

-¡No me acordaba! ¡Es mi cumpleaños!-
Entonces recuerdo exactamente todo lo que me dijiste

ayer por teléfono. -Prepárate para mañana...- ¡Claro!
¿Se refería a eso?

-¡Gracias hermanita!

Después de coger la postal y colgarla en la pared, me dirijo hacia abajo, pero soy detenida por la encargada de traer la postal.

-Papá y mamá me han encargado no dejarte salir de tu cuarto hasta las 10 en punto, pero no sé qué hora es esa.

Las 10 en punto, para entonces falta 1 hora y media... Decido quedarme leyendo hasta entonces. Me tiro en la cama mientras mi hermana sale de mi cuarto y leo y leo...hasta que sí oye esa voz melódica decir: ¡A desayunar!

Ahora sí.

Domingo, 6 de Febrero.

Son las 10 en punto y hace mucho frío.

Estoy en el comedor comiendo tarta de queso, mi favorita.

PREMIO, CATEGORIA B
DAN BRAVO
4T ESO C

ENGAÑAR A MEPHISTO

Durante una arquetípica y, por tanto, florecida tarde de abril, nuestro protagonista, Feliciano, decide reposar sus piernas sobre un banco bajo un árbol de hoja chata verde cocodrilo. Se encuentra en una situación dura, pues siente que los cimientos que soportan su vida acaban de derrumbarse. Escasos minutos atrás, el infeliz Feliciano salía de la consulta de un detective privado, el señor Zamora, en la esquina que une la calle Miguel de Unamuno con la avenida de Georges Bizet, para ser exactos. Enrique (nombre de pila del señor Zamora) le acababa de mostrar con cara de póquer, muy característica entre los más conocidos ficticios detectives privados (véase Jake Gittes o Germán Areta), unas fotografías que demostraban la infidelidad que su esposa, Nora, mantenía con otro varón. Todos los retratos de la pareja que han sido captados a escondidas, reúnen (cómo no) las

características que justamente caracterizan este tipo de documentos. Tomadas con una cámara instantánea, en blanco y negro, y servidas en un sobre de gran tamaño, que fácilmente dobla o triplica la dimensión de las imágenes. El hecho de recurrir a un tercero (En este caso don Zamora) para tener que descubrir lo que en realidad estaba pasando con su esposa es algo contradictorio, pues Feliciano es un psicólogo policial y realmente puede detectar cuando alguien está mintiendo o contando la realidad misma con una increíble facilidad. Pero eso tiene una explicación. Cuando somete a su esposa a sus casuales (y muy forzados a la vez) interrogatorios, su gran mente merecedora de innumerable cantidad de títulos y logros dentro de la investigación y creación de perfiles criminales, se nubla por completo y no puede descifrar ni mencionar palabra alguna. Nadie sabrá nunca el porqué, pero cuando el Doctor Feliciano Otsauf intenta preguntar a su mujer en qué lugar restó las tres horas posteriores al fin de su jornada laboral y antes de aparecer en el portal de su rústico ático de 150 metros cuadrados con acabados de roble, su cerebro se eclipsa

y le impide balbucear siquiera. Lo único que puede hacer, es soltar un “No, nada, tranquila.”, y seguir cortando zanahoria, o cualquier comida que tan mediocrementemente prepara a esa hora del día. Es por eso que cuando otro misterioso hombre de su misma edad, aproximadamente, se sienta a su lado, hace como si no hubiera existencia humana cerca de él. Ni humana ni animal o vegetal, está abatido, inalterable, a no ser que intentes interactuar con él de manera muy directa o demasiado indiscreta.

-Perdona, necesitas ayuda.

El psicólogo, al entender que se dirige a él, se da la vuelta y le indica que se ha equivocado de individuo. Pero este insiste y se lo confirma dándole su nombre y apellidos. Lo que tampoco sabe Feliciano es que ese personaje calvo, que viste de forma casual con una camisa azul marino y unos tejanos negros, es en realidad Mephistópheles. Mephistópheles, conocido mundialmente por haber sido el demonio que trató con Fausto, le ofrece a Feliciano la posibilidad de ser su cómplice en algo muy gordo. Y nada menos que del asesinato del amante de su esposa. Feliciano, siendo

alguien tan racional, pero a la vez tan inconsistente, tan incongruente y sumándole su oficio, psicólogo policial, acepta. Mephisto, alguien muy desenfadado, sugiere planearlo durante los sucesivos quince días, que el señor Feliciano debería tomarse libres argumentando un supuesto ataque intenso de ciática. Pero evidentemente, tratándose del Diablo, su ayuda no consistiría en un favor, sino en un trato.

-El pacto se cerrará cuando deposites sobre este papel alguna pequeña muestra de fluido corporal, no importa el que sea. Sangre, orina, incluso esperma, lo que prefieras.

Encontrando inadecuadas la primera y la última, don Feliciano se va al baño con un digestivo vaso de zumo de limón y vuelve con el papel levemente humedecido. El favor consistirá en la ayuda de Mephisto a la hora de llevar a cabo el crimen, sumado a una importante ayuda económica que le podrá retirar (A él y a unas cuantas generaciones más) y un palacete victoriano ubicado en el sur de Francia. A cambio, el alma de Feliciano pertenecerá a Mephisto siete veces el tiempo que vivió. Es decir, si continúa

sus buenos hábitos, aunque tenga algo de sobrepeso y no fuma, ni bebe, ni consume drogas, ni viaja sin el cinturón de seguridad, podría llegar fácilmente a los noventa años. Por tanto, multiplicado por siete, da un total de seiscientos treinta años de torturas sin parar. No es mucho, comparado con toda la eternidad, pero seis-cientos años son muchos años, y es algo que aterraría a cualquiera. Por tanto, decidida el arma (un revólver del 44, como el de Harry el sucio), el arma de repuesto (un martillo de bola de unos dos kilogramos aproximadamente) y decidido también el día (un seis de junio) ambos hombres, cuya relación ha evolucionado a una amistad, aunque más bien cordial se disponen a cerrar definitivamente los preparativos y a ensayar la acción, lo divertido. Feliciano se saca una titulación conforme ha aprendido y ejecutado a la perfección los ejercicios de las clases de tiro al blanco con semiautomática. Pasa un tiempo también en el taller de un maestro carpintero, para comprender bien la función del martillo, su uso y cómo aplicarlo en diferentes ámbitos. En su caso en el del homicidio,

aunque es un detalle que nunca llega a comentar al maestro.

Todo está listo. Nora lleva dos días de viaje de negocios, su llegada está prevista para dentro de tres días. Gaspar Gamarra, la víctima en cuestión, boxeador de oficio y mujeriego por afición, se encuentra practicando su rutinario entrenamiento en el patio de la casa. El procedimiento será sencillo. Entrar, llevarle al interior de la casa, ejecutarlo en el baño (es un entorno controlado), dejar a Mephisto a solas hacer sus magias del diablo y con sus poderes de teletransportación, aparecer directamente en el palacete victoriano con un simple chasquido. El demonio, con la yema de los dedos, concentra toda su energía calorífica cuál Superman y consigue deshacer el pomo, dejando así paso libre. Todo sale según lo planeado. Entran al boxeador a punta de cañón y lo llevan al baño de la planta baja. De repente, ambos se percatan de que un sonido provocado por una persona acaba de originarse en la planta superior. Feliciano, martillo en mano, decide subir a ver lo que pasa. No olvida antes advertir a Mephisto de que si tardaba más

de dos minutos que subiera y que disparara contra lo primero que encontrara, exceptuándose él mismo, claro. Empieza a subir la escalera. No enciende la luz, para no advertir a nadie de su presencia. Se descalza en el cuarto escalón, para minimizar las posibilidades de que le descubran. Llega a la planta y deduce que los sonidos provienen del dormitorio, del que está la puerta cerrada. Abre la puerta. La facción de tensión y nervios de Feliciano se desmorona al encontrar a Nora cubierta por una toalla de ducha, desprevenida, preparándose la ropa que se iba a poner.

-¿Feliciano?!

La reacción de Feliciano es tirar el martillo al suelo y detonar todas sus emociones en la misma reacción que tiene siempre que la ve: la inexpresividad. Y tal y como su compañero de crimen le había dicho, Mephisto aparece como de la nada y cuando pasan dos minutos se presenta en la sala disparando contra todo lo que no es Feliciano. Y sí, Mephisto también tiene una puntería altamente certera. Nora cae abatida sobre la cama con un túnel que le atraviesa el pecho. El cerebro del psicólogo inhibe totalmente la tristeza o la

rabia y tampoco le permite mencionar palabra alguna. Tirándole del brazo, el conde del Averno le lleva al baño de la planta inferior para acabar el trabajo. Pero antes de llegar, Feliciano no puede resistir su culpabilidad y confiesa haber hecho trampas en el trato.

-No llegué a verter mi orina sobre el papel. Era el zumo de limón. ¿No se te había ocurrido?

Convencido, Mephisto niega con la cabeza. Ese gesto deja caer una inocencia importante. El debate es interesante. Mephisto tiene dos opciones, acabar de ayudar a Feliciano a cambio de nada o simplemente desaparecer y dejarle todo por hacer.

Y, evidentemente, por muy diablo y por muy maligno que sea, se decanta por la primera, pues, en el fondo, su corazón, por muy ardiente que sea (y no precisamente de pasión), siente y late como uno normal, independientemente de que se trate de la mano derecha del Señor de las Moscas.

ACCÉSIT, CATEGORIA B
ELISA MEDIALDEA PEDROCHE
4T ESO C

TU NON SOLUM

Me desperté agitado. Mi corazón iba a mil por hora. Otra pesadilla se había adueñado de mí. Me levanté de la cama con intención de despejarme un poco, pero un punzante dolor hizo que me cayera otra vez. Sentí cómo en mis pies penetraban unos finos cristales. Intenté encender la luz lo más rápido posible, pero no pude, estaba aterrado. Comencé a notar como la sangre brotaba de mis pies. Entonces encendí la linterna de mi móvil, la bombilla de mi cuarto había estallado, extraño, porque estaba apagada. Probablemente por eso me había despertado, a parte de la pesadilla.

Intenté calmarme y cuidadosamente me quité los cristales que tenía aún clavados, lo que volvió a iniciar la hemorragia. Mis sábanas ya parecían un *Jackson Pollock*. Fui al baño a limpiarme las heridas y ponerme alguna venda o lo que hubiese por ahí, pero

me sentía extrañamente mareado y tenía la sensación de no estar solo. Con ese malestar me curé las heridas y por fin dejaron de sangrar. Volví a mi habitación, sinceramente no me importaba dormir con sábanas manchadas, y menos con mi sangre, tampoco es que fuera la primera vez.

En mi cama ya, a punto de cerrar los ojos, ví una silueta. Cuando me fijé bien, no había nada. Pensé que habían entrado a robar. Entré en pánico, pero después de revisar cada rincón de mi casa ví que no había nadie. Después de tantos mareos se me quitó el sueño, así que revisé si tenía alguna notificación o si alguien me había hablado. Como de costumbre no era así.

Mi habitación estaba muy oscura, tenía un aura tenebrosa. Para dar un poco de iluminación encendí una vela. Fue difícil ya que el ambiente estaba demasiado húmedo. La tenue luz de la vela hacía sombras extrañas en mi pared, tampoco me extrañó. Mi habitación repleta de suciedad y basura podría crear cualquier silueta. Era interesante e hipnotizador, así

que estuve un rato observando las extrañas sombras, hasta que la vela se apagó de repente.

Una fría brisa pasó por mi nuca, ¿cómo no lo había pensado antes? Tenía un pequeño farol encima de mi armario, lo encendí y ya podía ver con más claridad. Cuando me giré no pude evitar gritar. Mi sangre estaba decorando mi blanca pared en forma de largas huellas y algo escrito en ¿latín?: *tu non solum*. No es que sea superdotado, pero puedo deducir qué pone, tampoco es que me esté dando mucha información, eso ya lo había deducido por la sangre en mi pared. No podía creer nada de lo que pasaba. Quizá seguía soñando, era lo más factible, pero cuando sueño no puedo leer y aún menos traducir del latín. Además, mi subconsciente no podría escribir nada en latín ni aunque quisiera, no sé nada de latín.

Todos los pelos de mi cuerpo estaban erizados, las punzadas de la ansiedad me invadieron por completo. Mi vista comenzó a nublarse y segundos después ya estaba en el suelo sin fuerza en mi cuerpo. La impotencia me superaba. Mi garganta estaba quebrada, no podía pedir ayuda y mucho menos

gritar. Sentí unas frías manos recorriendo mi cuerpo. Primero se posaron en mis pies y me tiraron hacia atrás, no podía moverme. El farolillo ahora iluminaba de un color rojizo. Las manos recorrieron mi cuerpo con cierta delicadeza hasta llegar a mi estómago, se clavaron allí. El dolor hizo que pequeñas lágrimas comenzaran a salir de mis ojos, no había escapatoria. Pude observar con delicadeza el rostro de mi depredador devorando a su presa. Escalofriantes ojos clavados en los míos, eran enormes, con un iris diminuto. En vez de nariz, pequeños agujeros que se modificaban con su tranquila respiración, una boca gigante con grandes y afilados colmillos por toda su boca, sin duda aterrador.

Cuando ya se había alimentado suficiente de mis entrañas su cara se posó sobre la mía, sus ojos parecían hablarme, desprendía un olor putrefacto con toques de azufre, en su cara se dibujó una sonrisa, mi sangre decoraba su cara con cierta gracia, si no fuera por el insoportable dolor hasta diría que era bonito. Entonces, me desperté agitado. ¿Otra pesadilla? Mi camiseta ataba mis manos, todo estaba lleno de sangre,

que destacaba por el fondo blanco y visiblemente acolchado, me levanté para caerme otra vez, lo último que pude oír fue la puerta de aislamiento abrirse.

PREMIO, CATEGORIA C
BERTA CANELA
2N BAT A

MAR ADENTRO

Aquellos tiempos eran muy duros. Había empezado una guerra hacía poco. Mis padres decidieron marchar, puesto que una mañana de verano, cuando íbamos a casa de mis tíos a celebrar el cumpleaños de Sara, mi hermana, cayó una bomba en el edificio donde vivían. Cuando llegamos, encontramos el edificio hundido. Los bomberos nos dijeron que no había supervivientes. Los cuatro nos echamos a llorar. Fui a ver cómo estaba aquel patio en el que jugábamos a escondidas y donde nos pasábamos todas las tardes; estaba lleno de escombros y pensé en mis tíos, mis primos y también en mi abuela, que también estaría allí dentro; los echaría mucho de menos. Eran un pilar en mi vida, me hacían sentir feliz y afortunado. Fue muy triste, pero teníamos que irnos de aquella ciudad porque no queríamos

sufrir si nos volvían a atacar. Así que dos semanas después, decidimos alejarnos de nuestra tierra.

Embarcamos el día 6 de diciembre, hacía mucho frío. Pagamos 1.100 euros a unos señores que hacían cara de mala gente y nos llevaron a aquel “barco”. Me recordaba cuando jugábamos en el río con mis primos. Más o menos, medía cinco metros de largo y debía de haber cincuenta personas a bordo. Había hombres jóvenes y sus caras decían que no tenían miedo, pero sufrían por los otros “barcos” porque en ellos había sus mujeres y sus niños. A las siete de la tarde embarcamos rumbo a Grecia.

La primera noche no dormí demasiado, estaba maravillado con aquel mar azul y la luna era blanca como un papel de la escuela donde iba ¿Qué debían hacer los niños de la clase? ¿Y los profesores? ¿Qué se había hecho de la escuela? Según mi prima, hacía pocos días habían echado una bomba y habían muerto algunas personas. Pero no sé si era verdad. Y la abuela, ¿dónde debía de estar? Podía ser aquella estrella que nos miraba desde el cielo. De tanto pensar, me dormí.

Al día siguiente me levanté con el primer rayo de sol. Habíamos pasado una noche tranquila, habíamos tenido mucha suerte. Estuvimos todo el día navegando con la barca. Sara y yo nos aburríamos, no teníamos nada que hacer. Aquel viaje no era cómo otros que habíamos hecho. Las horas pasaban lentas, todo era igual. Cuando oscureció, me dormí pronto porque estaba demasiado cansado de no hacer nada.

A medianoche me despertaron gritos, llantos, lluvia y agua salada en mi cara. No sabía lo que pasaba, estábamos todos abrazados y con miedo en la cara; le pregunté a mi padre qué pasaba, pero decía que ahora no me lo contaría, así que se lo pregunté a mi madre. Ella me miró y se le cayó una lágrima por la mejilla:

- Omar, no sufras, llegaremos sanos y salvos, siéntate y no te acerques mucho al límite del barco- y se puso a tararear aquella canción que me cantaba cuando tenía miedo por las noches. Sabía que algo más estaba pasando. Finalmente, me contó que estábamos en medio de un temporal y que sería muy difícil salir vivos. Cogí a mi madre de la mano, tenía mucho miedo, aún tenía cosas que hacer con mi vida. Cerré

los ojos, pero solo escuchaba llanto, miedo y desesperación. Fueron las cuatro horas más largas de mi vida, hubo momentos muy difíciles, cayeron cosas en el mar, incluso un hombre, pero no lo pudimos rescatar.

De madrugada pudimos llegar a las costas de Grecia remolcados por un barco más grande. Tuvimos mucha suerte, habíamos llegado bien. Allí nos vinieron a buscar unos voluntarios y nos llevaron a la comisaría. Nos dijeron que allí no podíamos estar, que teníamos que volver a nuestro país. Salimos de la comisaría muy disgustados, no nos esperábamos para nada de aquel recibimiento.

Estuvimos con los voluntarios todo el resto del día. Me hice amigo de un señor que se decía Óscar Camps, me contó que él había fundado una organización que se llamaba Open Arms y que se dedicaba a rescatar refugiados. Él y su tripulación nos habían encontrado en el medio del mar y nos habían remolcado hasta la costa. Ellos nos llevaron hasta Cataluña, porque habían decidido acogernos. Durante el viaje me enseñó un poco de catalán, era muy bonita

aquella lengua. Me explicó por qué él había dejado su trabajo y se había dedicado a salvar la vida de las personas: todo por un niño que se había muerto en las costas turcas. Hablando con él me di cuenta de la suerte que había tenido. Aquel niño también podría haber sido yo.

Llegamos al puerto de Barcelona en pocos días. Óscar volvió al mar a salvar las vidas de miles de personas más. Tenía fe en que todo iría bien.

ACCÉSIT, CATEGORIA C
IVET SEGÚ
2N BAT A

SEGUNDO EN EL RESTAURANTE

Sale una nube de humo denso de la cazuela gris y vieja donde hierve el arroz blanco a fuego medio y, al lado, una sartén con aceite de oliva caliente olvidado que chispea y empieza a oler a quemado. En la brasa grasienta dos trozos de tocino se tuestan rebozados de sal y hierba, acompañados de costillas de cordero crudas y sin sal que empiezan a dejar atrás el rojo para coger un color ligeramente marrón. Y de fondo, el ruido del extractor que no se notará hasta que no se apague, pero que cala en las cabezas de todos sin darse cuenta. Un cuchillo poco afilado corta pimiento rojo y cebolla y en un plato hay una ensalada a medio hacer que se debería haber servido hace ya demasiado tiempo. Y el camarero pide los segundos de la mesa tres a gritos porque el extractor suena demasiado fuerte y hay una radio encendida que nadie está escuchando.

En la nevera, la nata y los flanes se miran con miedo de saber a quién van a sacar antes y la bandeja de roja carne cruda se encuentra tapada con papel film indiferente en un rincón. El extractor no se escucha dentro de la nevera. Pero fuera, los fluorescentes zumban y una mosca se posa encima de un vaso lleno de zumo de naranja que se usa para emplatar la macedonia. Nadie pide macedonia. Y por la ventana se ve la montaña verde y dos pájaros negros bailan encima del árbol del jardín del restaurante. Las mesas del comedor están llenas. La gente ríe y come y bebe y los niños de la mesa ocho colorean el mantel de papel donde su madre ha dibujado soles y lunas. La niña de la mesa seis llora porque se han acabado los macarrones y una pareja en la mesa tres se queja de que les falta una ensalada. En el comedor se escucha el ruido del aire acondicionado porque hace calor y la camarera se quita la chaqueta de chándal que llevaba encima de la camisa.

Una gota de sudor resbala por la frente de la cocinera mientras se ensucia las manos con harina para hacer pollo rebozado para la niña que llora y no se calla

porque había pedido macarrones y no quedaban y no se calla. Y llora y llora y no se calla. Y de fondo siempre el sonido del extractor y las voces de la radio que nadie escucha. Y sigue el aceite quemándose y el tocino tostándose en la brasa. Y el cuchillo corta cebolla y la niña no se calla porque al final, ¿qué va a cambiar en tan solo un segundo?

C/ Creu de Cames, s/n. 43800, Valls

Tel: 977600938

E-mail: e3004611@xtec.cat

Web: www.institutjaumehuguet.cat

